

Изъ гънкитѣ на Балкана.

М. Теофиловъ.

а пжтувашъ — ще рече да живѣешъ. Но да пжтувашъ не съ желѣзница, която прѣфучава край селца и градове, край рѣки и ридове, и то съ такава бързина, че едва смогвашъ да извикашъ :

— Ей, гледай оня водопадъ! — и водопадътъ се е изгубилъ задъ нѣкой ридъ. За далечни мѣста — да. Но да се насладишъ отъ красотитѣ на нашата природа, отъ нейнитѣ кжтчета, гори, балкани, ридове и падини, — най-благословениятъ водачъ сж здравитѣ крака, торбичката и жилавата дрѣнова тояга.

Или не — най-добриятъ водачъ — това е желанието, жаждата да ходишъ, да гледашъ, да изучавашъ и хора и природа . . .

Това е единъ видъ болестъ, която не носи смъртъ, а — животъ. Отъ такава болестъ страдамъ и азъ.

Още се лѣто не залѣтило, а азъ поглеждамъ вече къмъ Балкана . . . Далече се смѣ Бузлуджа, отъ дѣсно — св. Никола прояснилъ чело, издигналъ се въ небесата, а изъ тѣхъ прѣпекло прѣдлѣтното слънце и трепка, и мами навѣнъ — съ крилата на птичкитѣ, съ свѣжия лѣхъ на утриника . . .

А това желание се усилюва когато видишъ да минуватъ изъ града туристи. Габрово е прочуто по